

دکتر رابرت ای. پترسون، مکاشفه و کتاب مقدس جلسه ۲، مکاشفه خدا، ارزیابی شناخت خدا و جایگاه ما، مزمور ۱۱۹

رابرت پترسون و تد هیلدبرانت ۲۰۲۴ ©

این دکتر رابرت ای. پترسون در تدریس خود در مورد مکاشفه و کتاب مقدس است. این جلسه 2 است
جنسن، مکاشفه خدا، ارزیابی، شناخت خدا و موضع ما، مزمور 119.

بباید دعا کنیم. پدر، ما دعا می‌کنیم که ما را در حقیقت خود هدایت کنی، حتی در حالی که ایده‌های جایگزین
را بررسی می‌کنیم. ذهن ما را باز کن، ما را تشویق کن و به ما کمک کن تا ایمان و زندگی خود را محکم بر اساس
کتاب مقدس تو بنا کنیم. ما از طریق عیسی مسیح، پروردگارمان، می‌طلبیم. آمین.

در پایان مقدمه پیتر جنسن بر کتاب خویش با عنوان «وحی خدا» به عنوان بخشی از مجموعه «مبانی الهیات
او پس از صحبت در مورد عصر روشنگری و حمله عظیم آن به ایمان. InterVarsity مسیحی» از انتشارات
سنی مسیحی، به ویژه آنطور که در ولتر و هیوم تجسم یافته است، این سه مورد را ارائه داد. او بر سه مورد از
تأکیدات اصلی دیدگاه نئوارتدوکس به کتاب مقدس، یعنی تأکید بر وحی به عنوان تاریخ، به عنوان بخشش
الهی و بالاتر از همه، به عنوان عیسی مسیح، تأکید کرد. هر سه مورد تا حدی از کلمات خدا در کتاب مقدس
جدا بودند.

او این را ارزیابی می‌کند و برخی نقاط قوت را می‌بیند، اما همچنین از آن انتقاد می‌کند که آنچه خدا در کلام خود
و از کلام خود گرد هم آورده است را از هم جدا می‌کند. با این حال، او می‌گوید، خصومت با ادعاهای وحیانی
مسیحی، هنگامی که به هر نحوی معتبر یا منحصر به فرد ارائه می‌شوند، همچنان پابرجاست. اغلب مشاهده
می‌شود که مدرنیسم جای خود را به پست مدرنیسم داده است.

بدون شک، ادعاهای مربوط به وحی مسیحی باید با محیطی فوق‌العاده نسبی‌گرایانه کنار بیاید، با عصر جدید
فرقه‌های پرانرژی، فیزیک جدید، بینش‌های پس از واتیکان نسبت به کاتولیک رومی و قوی‌ترین مواجهه‌های
رو در رو بین ادیان زنده و قدرتمند در قرن‌های اخیر کنار بیاید. این [ایدئولوژی] برای شنیده شدن پیام خود
رقابت می‌کند، چرا که جایگاه مطلوب خود را در غرب، تا آنجا که به بسیاری از مردم مربوط می‌شود، از دست
داده است. مثلاً انتخاب بین مورمون‌نسیسم و پروتستان‌نسیسم بیشتر به سبک مربوط می‌شود تا حقیقت.

مسئله وحی بیش از هر زمان دیگری مورد توجه مبلغان مذهبی است. و اگر از یک سو، فرهنگ غالب غرب
ادعاهای ایمانی را بیشتر می‌پذیرد، از سوی دیگر، کمتر چنین ادعاهایی را که به شیوه‌ای انحصاری مطرح
می‌شوند، می‌پذیرد. جای تعجب نیست که توجه زیادی به کل مسئله رابطه بین وحی مسیحی و وحی‌هایی که
سایر ادیان بر آنها مبتنی هستند، معطوف شده است.

ماهیت و مرجعیت کتاب مقدس همچنان یک حوزه مورد مناقشه است. اما این بحث اکنون شامل
نظریه‌های نقد ادبی و هرمنوتیک به شیوه‌ای ناشناخته در گذشته می‌شود. تک‌نگرایی اندیشه کنونی، تک‌نگرایی
متناظری را در استفاده از کتاب مقدس انتظار دارد.

برخی از بحث‌های قدیمی‌تر در مورد منابع تاریخی کتاب مقدس کنار گذاشته شده‌اند. سوالات جدیدی در
مورد ماهیت ادبی متن یا متون موجود مطرح و پاسخ داده می‌شوند. بدون شک، پیشرفت‌هایی در درک کتاب

مقدس حاصل شده است و این پیشرفت‌ها مورد استقبال محققان محافظه‌کار و همچنین محققان لیبرال‌تر قرار گرفته است.

در اینجا نویدی برای غلبه بر برخی از رویکردهای عقیم که به ویژگی تفسیر کتاب مقدس در همه مکاتب فکری تبدیل شده بود، وجود دارد. با این حال، خطراتی نیز برای هرگونه ادعای وحیانی بودن مطالب کتاب مقدس وجود دارد. به طور خاص، الهیات سیستماتیک کلیسا، از جمله اصول اعتقادی بزرگی مانند تثلیث، بر اساس قرائتی از کتاب مقدس بنا شده است که رویکردهای جدید ممکن است آن را به خطر بیندازند.

در دنیای پروتستان، به نظر می‌رسد دوران کلیسای ملی یا اعترافی رو به پایان است و به همراه آن، سازوکاری که از طریق آن برداشته‌های جزئی از ایمان مسیحی منتقل می‌شد، نیز در حال گذر است. کاتولیک و ارتدکس برای برخی گزینه‌ها هستند، اما آنها نیز دیگر مانند گذشته از چالش‌های فکری مدرنیسم و پست‌مدرنیسم در امان نیستند. همچنان نیاز حیاتی به فهم وحی وجود دارد که به کلامی که خداوند با آن کلیسای خود را اداره می‌کند و مردان و زنان را به سوی خود فرا می‌خواند، احترام بگذارد.

انجیل‌گرایی پروتستان همچنان ادعای خود را مبنی بر اینکه خدا خود را به ما آشکار کرده است، به ویژه از طریق کلام الهام‌بخش خود، کتاب مقدس، همچنان مطرح می‌کند. این جریان عمده خود را در جریان ایمانی قرار می‌دهد که از ارتدکس پیش از عصر روشنگری به ما می‌رسد. در واقع، انجیلی‌ها می‌گویند که مردان و زنان از همه فرهنگ‌ها می‌توانند و باید با خدا رابطه داشته باشند.

آنها می‌گویند ما می‌توانیم خدا را از طریق کلامش بشناسیم. علاوه بر این، در مورد این ادعا که تمرکز وحی خدا در مسیح کتاب مقدس یافت می‌شود، یک انحصار وجود دارد. آنها موافقند که یک وحی عمومی از خدا از طریق جهان طبیعی وجود دارد، اما همچنان با کالوین در این دیدگاه مشترک هستند که این وحی به دلیل ناتوانی گناهکاران در پاسخ مناسب به آن، وحی نجات‌بخش نیست.

واضح است که چنین ادعاهایی در تضاد کامل با تفکر فرهنگ و بخش عمده‌ای از کلیسا است. توافق بر این است که وظیفه مسیحیان انجیلی، با بیان چنین ادعاهایی، ارائه روایتی منسجم و قانع‌کننده از چگونگی شناخت خدا است تا پیروان آن تقویت و متحد شوند و پیام آن به طور مؤثر در کلیسا و جهان ترویج یابد. با انتخاب صحبت در مورد وحی به عنوان پاسخی به عصر روشنگری، ما مقوله اولیه اشتباهی را انتخاب کرده‌ایم.

بنابراین، من پیشنهاد نمی‌کنم که ما به سادگی دوباره به کتاب مقدس به معنای واقعی کلمه برگردیم و آن را فوراً به عنوان وحی تثبیت کنیم. بهتر است از مقوله برجسته‌تر کتاب مقدسی شناخت خدا و مقوله حیاتی‌تر کتاب مقدسی انجیل که این شناخت از طریق آن حاصل می‌شود، پیروی کنیم. انجام این کار فرصتی را برای ارزیابی مجدد ماهیت و نقش کتاب مقدس و در نتیجه درک وحی فراهم می‌کند، نه دقیقاً به همان روشی که قبل از عصر روشنگری استفاده می‌شدند، بلکه به روشی که با کتاب مقدس و ایمان مسیحی صادق است.

از پیتر جنسن به خاطر کتاب خوبش، «مکاشفه خدا»، تشکر می‌کنم. آن را به شما توصیه می‌کنم. و به سراغ مقدمه‌ای کتاب مقدسی در مورد آموزه‌های مکاشفه و کتاب مقدس می‌روم.

در اینجا، من به کتاب الهیات مسیحی، داستان کتاب مقدس و ایمان ما، نوشته کریستوفر مورگان، که در آن نیز نقشی داشته‌ام، تکیه می‌کنم. زمزمور ۱۳۹ و آیه ۶. چنین دانشی برای من بیش از حد شگفت‌انگیز است؛ والا است و من نمی‌توانم به آن دست یابم. آیه ۱۷.

ای خدا، افکار تو چقدر برایم گرانبهاست! مجموع آنها چقدر عظیم است! در مزمور ۱۳۹، داوود در مورد بی‌نهایت بودن خدا تأمل می‌کند. بی‌نهایت بودن خدا به هیچ وجه منجر به دوری او از ما نمی‌شود، بلکه به طور نزدیکی او را به ما می‌رساند. خدا ما را جستجو می‌کند و ما را کاملاً می‌شناسد.

او ما را از خواب بیدار شدن، خوابیدن و هر لحظه بین آنها می‌شناسد. او تمام افکار ما را می‌فهمد. او تمام قدم‌های ما را زیر نظر دارد و قبل از اینکه چیزی بگوییم، می‌داند چه می‌خواهیم بگوییم.

خدا فراتر از ماست، اما در اطراف ماست، با ماست. خدا در هر کجا که باشیم با ماست. او در بهشت با ما است، و در گور، شئول، با ما است.

او چه در غرب و چه در شرق با ماست. او چه در روشنائی و چه در تاریکی آنجاست. خداوند ما را با ظرافت و دقت می‌آفریند و به هر ویژگی ما توجه دارد.

خدا ما را از زمانی که در رحم مادرمان هستیم می‌شناسد و روزهای ما را تدبیر می‌کند. آیه ۱۶. زمانی که هنوز هیچ‌کدام از آنها وجود نداشتند.

جالب اینجاست که آگاهی داوود از بی‌نهایت بودن خداوند، او را نه به ناامیدی، بلکه به فروتنی و امید سوق می‌دهد. افکار خداوند فراتر از توانایی ما برای ردیابی است و راه‌های او فراتر از راه‌های ماست. بنابراین، داوود با فروتنی از خداوند طلب حکمت می‌کند.

داوود می‌داند که هرگز در این زندگی خدا را به طور کامل نخواهد شناخت، اما خدا او را می‌شناسد، و او خدا را می‌شناسد. داوود و هیچ‌کس دیگری در هیچ زندگی‌ای خدا را به طور کامل نخواهند شناخت، زیرا او نامتناهی است و ما محدود. بنابراین حتی وقتی دشمنانش با او مخالفت می‌کنند، داوود به خدا به عنوان پروردگار عهد همیشگی خود، که او را می‌شناسد و او او را می‌شناسد، امید دارد.

علاوه بر این، اذعان به توانایی محدود او در درک بی‌نهایت خداوند، مانع از سرودن سرودهایی درباره آنچه می‌داند، نمی‌شود. در واقع، آنچه او درباره خدا می‌داند، اساس تأکید او بر آنچه نمی‌داند، است. این دانش واقعی او از حقیقت درباره خداست که داوود را به اعتراف به اینکه نمی‌تواند خدا را به طور کامل درک کند، سوق می‌دهد.

داوود خدا را به درستی می‌شناسد اما نمی‌تواند او را به طور کامل بشناسد. و این به ایمان منجر می‌شود. خدا خالق بی‌نهایت است، نه داوود، و ما مخلوقات محدود او هستیم.

خدا مقدس است. ما گناهکاریم. با این حال، خدا با لطف و کرم خود با ما ارتباط برقرار می‌کند.

و حتی از آن هم مهربانانه‌تر، خدا ما را دوست دارد و پسرش را برای نجات ما می‌فرستد. از طریق ایمان به مسیح، ما نجات یافته و قوم او می‌شویم. همانطور که در مورد داوود صادق است، خدا ما را می‌شناسد و ما خدا را می‌شناسیم.

بنابراین، مانند داوود، ما به درستی بار محدودیت خود را احساس می‌کنیم و متوجه می‌شویم که هرگز به اعماق خدا پی نخواهیم برد. و مانند داوود، همزمان تلاش می‌کنیم تا حد امکان در مورد پروردگار عهد خود بدانیم. بیایید در مورد شناخت خدا و جایگاه خود در مطالعه حقایق کلام او فکر کنیم.

شناخت خدا و جایگاه ما در الهیات. چگونه برای درک آموزه‌های کتاب مقدس به آن نزدیک می‌شویم؟ حتی آموزه‌های آن در مورد خدا، خود را به طرق مختلفی که او آشکار کرده است، آشکار می‌کند که با کلمات مکاشفه عمومی و خاص خلاصه می‌شود. همانطور که از این کلمه پیداست، مکاشفه عمومی، آشکار کردن خود به همه مردم در همه جا و همیشه توسط خدا است.

خاص، آشکار شدن خود به برخی افراد در برخی مکان‌ها و برخی از زمان‌ها توسط خداوند است. من از سنت آگوستین نقل قول می‌کنم که سال‌های زندگی‌اش بین ۳۵۴ تا ۴۳۰ میلادی بود. او، البته، متکلم برجسته کلیسای اولیه بود.

او به خاطر اعترافات شخصی‌اش که هنوز هم به دلیل بینش‌هایشان در مورد طبیعت انسان در حوزه روانشناسی مورد مطالعه قرار می‌گیرند، و همچنین به خاطر کتاب معتبرش «شهر خدا» مشهور است. لوتر و کالوین به دلیل آموزه‌هایش در مورد رستگاری و فیض، او را پدر اصلاحات می‌دانستند. او در ابتدای اعترافاتش درباره خدا نوشت و من این جمله را نقل می‌کنم: «تو به ما لذت ستایش خود را می‌بخشی، زیرا ما را برای خود.» آفریده‌ای، و قلب‌های ما تا زمانی که در تو آرامش نیابند، بی‌قرار هستند.

نقل قول نزدیک. این یک نقل قول بسیار رایج است. ما، به عنوان مؤمنان به مسیح، چگونه به مطالعه خدا و کلام او نزدیک می‌شویم؟ مزمور ۱۱۹ یک راهنمای مفید است.

در واقع، من هیچ راهنمای بهتری نمی‌شناسم، پس با من همراه باشید تا این مزمور عالی را بخوانم. خوشا به حال کسانی که راهشان بی‌عیب است، مزمور ۱۱۹، که در شریعت خداوند گام برمی‌دارند. خوشا به حال کسانی که شهادت او را حفظ می‌کنند، که با تمام قلب خود او را می‌جویند، که مرتکب گناه نمی‌شوند بلکه در راه‌های او گام برمی‌دارند.

تو امر فرموده‌ای که فرایض تو با دقت انجام شوند. ای کاش راه‌های من در حفظ فرایض تو استوار باشد. آنگاه با چشمانی دوخته بر تمام فرامین تو، شرمنده نخواهم شد.

وقتی قوانین عادلانه تو را یاد بگیرم، با دلی پاک تو را ستایش خواهم کرد. فرایض تو را نگاه خواهم داشت. مرا کاملاً ترک مکن.

به عنوان متن اصلی خود استفاده می‌کنم، اگرچه وقتی از این کتاب الهیات نقل قول می‌کنم، به ESV من از کتاب مقدس استاندارد مسیحی نیز اشاره می‌کند. چگونه یک جوان می‌تواند راه خود را پاک نگه دارد؟ با محافظت از آن طبق کلام تو. با تمام قلبم، تو را می‌طلبم.

مگذار از فرامین تو گمراه شوم. کلام تو را در دل خود ذخیره کرده‌ام تا به تو گناه نکنم. ای خداوند، تو متبارک هستی.

فرایض خود را به من بیاموز. با لب‌هایم، تمام احکام دهان تو را بیان می‌کنم. در راه شهادت تو، به همان اندازه که از تمام ثروت‌ها لذت می‌برم، شادمانم.

در احکام تو تأمل خواهم کرد و چشمان خود را به راه‌های تو خواهم دوخت. از فرایض تو لذت خواهم برد. کلام تو را فراموش نخواهم کرد.

با بندهات به نیکی رفتار کن تا زنده بمانم و کلام تو را حفظ کنم. چشمانم را بگشا تا از شریعت تو چیزهای شگفت‌انگیز ببینم. من بر روی زمین غریب هستم.

احکام خود را از من پنهان مکن. جان من همیشه در اشتیاق احکام توست. تو گستاخان و ملعونانی را که از احکام تو سرپیچی می‌کنند، سرزنش می‌کنی.

تحقیر و اهانت را از من دور کن، زیرا من شهادت تو را حفظ کرده‌ام. اگرچه حاکمان علیه من توطئه می‌کنند، بنده تو در فرایض تو تفکر خواهد کرد. شهادت تو مایه شادی من است.

ایشان مشاوران من هستند. جان من به خاک چسبیده است. بر حسب کلام خود مرا زنده گردان.

وقتی از راه‌های تو سخن گفتم، مرا اجابت کردی. فرایض خود را به من بیاموز. احکام خود را به من بفهمان، و من در کارهای شگفت‌انگیز تو تأمل خواهم کرد.

جان من از غم گداخته می‌شود. مرا مطابق کلام خود تقویت کن. راه‌های نادرست را از من دور کن و شریعت خود را با لطف به من بیاموز.

من راه ایمان را برگزیده‌ام. احکام تو را پیش روی خود قرار داده‌ام. به شهادت تو، ای خداوند، پایبندم.

مگذار شرمنده شوم. وقتی قلب مرا وسعت دهی، در راه احکام تو خواهم دوید. آیه ۳۳: ای خداوند، راه فرایض خود را به من بیاموز و من آن را تا به آخر حفظ خواهم کرد.

به من فهم عطا فرما تا شریعت تو را نگاه دارم و آن را با تمام وجودم رعایت کنم. مرا در راه احکام تو هدایت فرما، زیرا از آن لذت می‌برم. دل مرا به سوی شهادت تو متمایل گردان و نه به سوی سود شخصی.

چشمانم را از دیدن چیزهای بی‌ارزش برگردان و در راه‌هایت به من حیات عطا فرما. وعده‌ات را برای بنده‌ات تأیید کن تا از تو بترسم. ننگی را که از آن می‌ترسم، از من دور کن. احکام تو نیکوست.

اینک مشتاق و صایای تو هستم. در عدالت خود، مرا زنده بدار. ای خداوند، بگذار محبت پایدار تو به من برسد، و نجات تو، طبق وعده‌ات.

آنگاه برای کسی که مرا سرزنش می‌کند، پاسخی خواهم داشت، زیرا به کلام تو توکل دارم. و کلام حقیقت را از دهانم مگیر، زیرا امید من به احکام توست. من شریعت تو را پیوسته تا ابد نگاه خواهم داشت و در جای وسیع راه خواهم رفت، زیرا احکام تو را جستجو کرده‌ام.

من نیز در حضور پادشاهان از شهادت تو سخن خواهم گفت و شرمنده نخواهم شد، زیرا از احکام تو که دوستشان دارم، لذت می‌برم. دست‌هایم را به سوی احکام تو که دوستشان دارم، بلند خواهم کرد و در فرایض تو تأمل خواهم نمود.

کلام خود را با بنده‌ات که مرا به آن امیدوار ساخته‌ای، به یاد آور. این است آسایش و رنج من، که وعده تو به من حیات می‌بخشد. متکبران مرا سخت مسخره می‌کنند، اما من از شریعت تو روی برنمی‌گردانم.

ای خداوند، وقتی به احکام تو که از قدیم بوده فکر می‌کنم، تسلی می‌گیرم. خشم شدید مرا فرا می‌گیرد، به سبب شیرانی که شریعت تو را ترک می‌کنند. فرایض تو سرودهای من در خانه غربتم بوده‌اند.

ای خداوند، نام تو را در شب به یاد می آورم و شریعت تو را نگاه می دارم. این برکت بر من نازل شده است و من فرایض تو را نگاه داشته ام. آیه ۵۷، خداوند نصیب من است.

قول می دهم که به کلام تو عمل کنم. با تمام وجودم از تو درخواست لطف دارم. طبق وعدهات بر من رحم فرما.

وقتی به راه های خود فکر می کنم، پاهایم را به سوی شهادت تو می برم. در نگاه داشتن فرمان های تو شتاب می کنم و درنگ نمی کنم. اگرچه ریسمان های شیرین مرا به دام اندازد، شریعت تو را فراموش نمی کنم.

نیمه شب، به خاطر احکام عادلانهات، برای ستایش تو برمی خیزم. من همراه همه کسانی هستم که از تو می ترسند، همراه کسانی که احکام تو را حفظ می کنند. ای خداوند، زمین از عشق پایدار تو پر است.

فرایض خود را به من بیاموز. ای خداوند، تو مطابق کلام خود با بندهات نیکو رفتار کرده ای. حکمت و دانش را به من بیاموز، زیرا من به فرامین تو ایمان دارم.

پیش از آنکه گرفتار بلا شوم، گمراه می شدم، اما اکنون کلام تو را نگاه می دارم. تو نیکو هستی و نیکویی می کنی. فرایض خود را به من بیاموز.

متکبران مرا به دروغ متهم می کنند، اما من با تمام وجودم احکام تو را نگاه می دارم. دل ایشان سیر نمی شود، اما من از شریعت تو لذت می برم. برایم نیکوست که رنج کشیدم تا فرایض تو را بیاموزم.

شریعت دهان تو برای من از هزاران سکه طلا و نقره بهتر است. دستان تو مرا ساخته و محکم بسته است. به من فهم عطا کن تا احکام تو را بیاموزم.

آنان که از تو می ترسند، مرا خواهند دید و شادمان خواهند شد، زیرا من به کلام تو امیدوار بوده ام. ای خداوند، می دانم که احکام تو عادلانه است و مرا به سبب وفاداریت رنج داده ای. بگذار محبت پایدار تو، مطابق وعدهات به بندهات، مرا تسلی دهد.

رحمت تو شامل حال من شود تا برای شریعت تو که مایه شادی من است، زندگی کنم. متکبران شرمند شوند. زیرا با دروغ به من بدی کرده اند. من در احکام تو تأمل خواهم کرد.

بگذار آنان که از تو می ترسند، به سوی من بازگردند تا شهادت تو را بدانند. باشد که دل من در فرایض تو بی عیب باشد تا شرمند نشوم.

جان من مشتاق نجات توست. به کلام تو امیدوارم. چشمانم مشتاق وعده توست، التماس می کنم. ۸۱.

کی مرا تسلی خواهی داد؟ زیرا من مانند مشک شراب در دود شده ام. با این حال، فرایض تو را فراموش نکرده ام. بندهات تا کی باید تحمل کند؟ کی کسانی را که مرا آزار می دهند، داوری خواهی کرد؟ متکبران برای من دام ها کنده اند.

آنها طبق شریعت تو عمل نمی کنند. تمام احکام تو قابل اعتماد است. آنها با دروغ مرا آزار می دهند.

کمکم کن. نزدیک بود مرا از روی زمین نابود کنند، اما من از احکام تو سرپیچی نکرده ام. در محبت پایداریت، به من حیات عطا فرما تا بتوانم از احکام دهان تو اطاعت کنم.

ای خداوند، کلام تو تا ابد در آسمان‌ها پایدار است. وفاداری تو نسل اندر نسل پابرجاست. تو زمین را آفریده‌ای و استوار می‌ماند.

به فرمان تو، آنها تا به امروز پابرجا هستند، زیرا همه چیز بندگان توست. اگر شریعت تو مایه شادی من نبود، در مصیبت خود هلاک می‌شدم. من هرگز احکام تو را فراموش نخواهم کرد، زیرا به وسیله آنها، تو به من زندگی بخشیده‌ای.

من از آن تو هستم. مرا نجات ده، زیرا که وصایای تو را طلبیده‌ام. شریکان در کمینند تا مرا نابود کنند، اما من به شهادت تو می‌اندیشم.

من برای هر کمالی حدی دیده‌ام، اما فرمان تو بی‌نهایت گسترده است. وای که چقدر شریعت تو را دوست دارم! تمام روز تفکر من است. فرمان تو مرا از دشمنانم خردمندتر می‌کند، زیرا همیشه با من است.

من از همه معلمانم فهیم‌ترم، زیرا شهادت تو تفکر من است. من از سالخورده‌گان داناترم، زیرا احکام تو را نگاه می‌دارم. پاهایم را از هر راه بد باز می‌دارم تا کلام تو را نگاه دارم.

از احکام تو سرپیچی نمی‌کنم، زیرا تو مرا تعلیم داده‌ای. کلام تو چقدر به مذاق من شیرین است! در دهان من از عسل شیرین‌تر است. از طریق احکام تو، فهم و درک را کسب می‌کنم. بنابراین، از هر راه بد متنفرم.

کلام تو چراغی برای پاهای من و نوری برای راه من است. من سوگند یاد کرده‌ام و آن را تأیید می‌کنم که از احکام عادلانه تو پیروی کنم. من به شدت رنج می‌کشم.

ای خداوند، مطابق کلامت به من حیات عطا فرما. ای خداوند، هدایای ستایش داوطلبانه مرا بپذیر و احکام خود را به من بیاموز. من پیوسته جان خود را در دست دارم، اما شریعت تو را فراموش نمی‌کنم.

شریکان برای من دامی گسترده‌اند، اما من از احکام تو گمراه نمی‌شوم. شهادت تو تا ابد میراث من است، زیرا شادی دل من است. دل خود را به انجام فرایض تو تا به ابد و تا به آخر مایل می‌کنم.

از آدم‌های دودل بیزارم، اما شریعت تو را دوست دارم. تو پناهگاه و سپر من هستی. به کلام تو امیدوارم.

ای بدکاران، از من دور شوید تا احکام خدای خود را نگاه دارم. مرا بر اساس وعده‌ات تأیید کن تا زنده بمانم و نگذار در امیدم شرمنده شوم. مرا تأیید کن تا در امان باشم و پیوسته به فرایض تو توجه کنم.

تو همه کسانی را که از فرایض تو گمراه می‌شوند، رد می‌کنی، زیرا حيله‌گری آنها بیهوده است. همه شریکان زمین را مانند تفاله دور می‌ریزی. از این رو، من شهادت تو را دوست دارم.

از ترس تو، تنم می‌لرزد و از داوری‌های تو بیمناکم. من آنچه را که درست و عادلانه بوده، انجام داده‌ام. مرا به ستمگرانم واگذار مکن.

بنده‌ات را به نیکی سوگند بده. مگذار متکبران بر من ستم کنند. چشمان من به نجات تو و تحقق وعده‌ی عادلانه‌ی تو دوخته شده است.

با بندهات مطابق محبت پایداری رفتار کن و فرایض خود را به من بیاموز. من بندهی تو هستم. مرا فهم عطا فرما تا شهادت تو را بدانم.

وقت آن رسیده است که خداوند عمل کند، زیرا شریعت تو شکسته شده است. بنابراین، من احکام تو را بالاتر از طلا، بالاتر از طلای ناب دوست دارم. از این رو، من تمام احکام تو را درست می‌دانم.

از هر راه دروغ بیزارم. ۱۲۹. شهادت‌های تو شگفت‌انگیزند.

بنابراین، جان من آنها را حفظ می‌کند. آشکار شدن کلام تو نور می‌بخشد و فهم ساده‌لوحان را می‌آموزد.

دهانم را باز می‌کنم و نفس نفس می‌زنم زیرا مشتاق فرامین تو هستم. به من روی آور و با من مهربان باش همانطور که راه تو با کسانی است که نام تو را دوست دارند. قدم‌های مرا مطابق وعدهات استوار نگه دار و نگذار هیچ گناهی بر من تسلط یابد.

مگذار هیچ شرارتی بر من مسلط شود. مرا از ظلم انسان رهایی بخش، تا بتوانم احکام تو را نگه دارم. روی تو بر بندهات تابان باشد و فرایض خود را به من بیاموز.

از چشمانم نهرهای آب جاری می‌شود، زیرا مردم شریعت تو را نگاه نمی‌دارند. ای خداوند، تو عادل و احکام تو درست است. تو شهادت خود را در عدالت و با کمال امانت مقرر داشته‌ای.

غیرت من مرا می‌سوزاند زیرا دشمنانم کلام تو را فراموش می‌کنند. وعده تو به خوبی آزموده شده است و بنده تو آن را دوست دارد. من کوچک و حقیر هستم، اما احکام تو را فراموش نمی‌کنم.

عدالت تو تا ابد عادلانه است و شریعت تو راست. سختی و رنج مرا در بر گرفته است، اما احکام تو مایه شادی من است. شهادت تو تا ابد عادلانه است.

به من فهم عطا کن تا زنده بمانم. با تمام وجودم فریاد برمی‌آورم، ای خداوند، مرا اجابت فرما. من فرایض تو را نگاه خواهم داشت.

تو را می‌خوانم، مرا نجات ده تا شهادت تو را به جا آورم. پیش از سپیده دم برمی‌خیزم و فریاد کمک سر می‌دهم. به کلام تو امیدوارم.

چشمان من پیش از پاس‌های شب بیدار است تا در وعده تو تأمل کنم. ای خداوند، مطابق محبت پایداری، مطابق عدالتت، صدای مرا بشنو. به من حیات عطا فرما.

آنان که با نیت پلید مرا آزار می‌دهند، نزدیک می‌شوند. آنان از شریعت تو دورند. اما تو ای خداوند، نزدیک هستی و تمام احکام تو راست است.

مدت‌هاست که از شهادت تو می‌دانم که آنها را برای همیشه بنا نهاده‌ای. ۱۵۳. بر مصیبت من بنگر و مرا رهایی ده، زیرا شریعت تو را فراموش نمی‌کنم.

حق مرا ادا کن و مرا رهایی ده. طبق وعدهات به من حیات عطا فرما. رستگاری از شیران دور است، زیرا آنها فرایض تو را نمی‌جویند.

ای خداوند، رحمت تو عظیم است. مرا مطابق قوانین خود زنده بدار. آزاردهندگان و دشمنان من بسیارند، اما من از شهادت تو روی بر نمی گردانم.

من با انزجار به کافران می نگرم زیرا آنها فرامین تو را نگاه نمی کنند. ببین که من چقدر احکام تو را دوست دارم. مطابق عشق پایداریت به من زندگی ببخش.

کلام تو جملگی راستی است و هر یک از احکام عادلانه‌ات تا ابد پایدار. فرمانروایان بی جهت مرا آزار می دهند، اما دلم از کلام تو در هراس است. من از کلام تو شادمانم، مانند کسی که غنیمت فراوانی یافته است.

از دروغ بیزارم و نفرت دارم، اما شریعت تو را دوست دارم. روزی هفت بار تو را به خاطر احکام عادلانه‌ات ستایش می کنم. مزمور ۱۱۹، آیه ۱۶۵.

آرامش عظیم نصیب کسانی باد که شریعت تو را دوست دارند. هیچ چیز نمی تواند آنها را لغزش دهد. ای خداوند، به نجات تو امیدوارم و فرامین تو را انجام می دهم.

جان من شهادت تو را نگاه می دارد. من آنها را بی نهایت دوست دارم. من احکام و شهادت تو را نگاه می دارم، زیرا همه راه‌های من در مد نظر توست.

بگذار بیایم، بگذار، ها، بگذار فریادم به حضور تو برسد، ای خداوند. بر اساس کلامت به من فهم عطا فرما. بگذار التماسم به حضور تو برسد.

مرا بر اساس کلام خود رهایی بخش. لب‌هایم ستایش را جاری خواهد کرد، زیرا فریاض خود را به من می آموزی. زبانم کلام تو را خواهد سرایید، زیرا همه احکام تو راست است.

دست تو برای یاری من آماده باشد، زیرا من احکام تو را برگزیده‌ام. ای خداوند، مشتاق نجات تو هستم و شریعت تو مایه شادی من است. بگذار جان من زنده بماند و تو را ستایش کند، و احکام تو مرا یاری دهد.

من مانند گوسفندی گمشده گمراه شده‌ام. بنده‌ات را بجو، زیرا من فرامین تو را فراموش نمی کنم. فکر می کنم اگر بتوانیم از ولتر و دیوید هیوم نقل قول کنیم، می توانیم طولانی ترین فصل کتاب مقدس را به عنوان بسیار مهم تر نقل قول کنیم.

مزمور ۱۱۹ راهنمای مفیدی است. این مزمور دعایی خطاب به خداست و متمرکزترین تأمل کتاب مقدس بر خود آن است. این مزمور، سرودی هشت بیته است که همه با حروف متوالی الفبای عبری، از الف تا تاو مانند الف تا ی، شروع می شوند. در سراسر مزمور، از هشت اصطلاح اصلی برای اشاره به کتاب مقدس، استفاده می شود که هر کدام چیزهای زیادی در مورد ماهیت، اقتدار و تأثیرات، دستورالعمل یا قانون، کلام احکام، فرامین، قوانین، وعده‌ها، دستورات و احکام آن به ما می آموزند.

مزمور صفات زیادی را به کلام خدا نسبت می دهد. عادل است، آیه ۷، نیکو، آیه ۳۹، عادل، ۷۵، حقیقی پاک، ۱۴۰، آیات ۱۳۷ و ۱۳۸ همان صفتی را به کلام خدا نسبت می دهند که به خدا نسبت می دهند. «تو، ۸۶، عادل، پروردگار. احکامی که تو صادر می کنی عادلانه است.» مزمور صفات دیگری را نیز به کلام خدا نسبت می دهد.

پایدار است، آیه ۸۹، قابل اعتماد، ۹۱، شگفت‌انگیز، ۱۲۹، و قابل اعتماد، ۱۳۸. کلام خدا تأثیرات قدرتمند بی شماری بر ما دارد، زیرا آن را با ایمان می خوانیم. خداوند از کلام خود برای ایجاد احترام به خود، آیه ۳۸

برای تطهیر ما استفاده می‌کند؛ آیات ۹ تا ۱۱، برای تقویت ما، ۲۸، برای تسلی، ۵۲، و برای حیات بخشیدن برای امید، ۴۷، برای تشخیص، ۶۶، برای حکمت، ۹۸ تا ۱۰۰، برای فهم، آیه ۱۰۴، و برای هدایت، آیه ۹۳، ۱۰۶.

کلام خدا همچنین واکنش‌های سالم بسیاری را در ما برمی‌انگیزد. این کلام، نگرش‌هایی را در ما نسبت به خود ایجاد می‌کند، اشتیاق (آیات ۱۴۰، ۱۳۱)، لذت (آیات ۱۶، ۲۴)، عشق (آیات ۴۷، ۹۷)، و ترس (آیات ۱۲۰، ۱۶۱)، همچنین باعث تفکر ما (آیات ۱۵، ۴۸)؛ اطاعت (آیات ۴ و ۵)؛ شادی (آیات ۱ و ۲)؛ شادمانی (آیات ۱۴)؛ امید (آیات ۴۳، ۷۴)؛ و سپاسگزاری از خدا (آیات ۶۲) می‌شود (۱۶۲).

همانطور که مزمور چیزهای زیادی در مورد کلام خدا به ما می‌آموزد، همزمان ما را در مطالعه خدا و کلامش راهنمایی می‌کند. این یک حرکت الهیاتی است که من آن را منطقی و کاملاً قابل درک می‌دانم. ما کلام خدا را به عنوان شنوندگان فروتنی که آموزش خدا را دریافت می‌کنند، مطالعه می‌کنیم.

خداوند، فرایض خود را به من بیاموز، آیه ۱۲. ما الهیات را همچون جویندگانی کوشا مطالعه می‌کنیم که با تمام وجود در جستجوی خداوند و فرامین او هستند، آیات ۲ و ۱۰. ما همچون بندگانی وفادار که اقتدار او را می‌پذیرند، از اراده او پیروی می‌کنند و به نصیحت او گوش می‌دهند، مطالعه می‌کنیم، آیات ۱۷، ۲۲، ۲۳.

ما الهیات را همچون مسافرانی آزموده که با مخالفت روبرو هستند، همچون ساکنانی در دنیایی خصمانه که به شدت به حکمت کلام او نیاز دارند، مطالعه می‌کنیم (آیات ۱۹ تا ۲۴). (ما الهیات را همچون پرستندگانی شادمان می‌آموزیم. لب‌های من ستایش تو را جاری می‌کند. فرایض خود را به من بیاموز.

زبان من در وصف وعده تو سرود می‌خواند، زیرا همه فرامین تو عادلانه است، آیات ۱۷۱ و ۱۷۲. بنابراین مزمور ۱۱۹ ما را وادار می‌کند که الهیات را به عنوان یک انسان کامل مطالعه کنیم و ذهن و قلب، راه‌ها، لب‌ها و پاهای خود را با هم هماهنگ کنیم. از نظر مزمورنویس، این بدان معناست که مطالعه خدا و کلام او با زندگی ما مرتبط است.

ما الهیات را با عشق به خداوند، کلام او و راه‌های او مطالعه می‌کنیم، آیات ۴۱ تا ۴۸ و ۹۷. ما الهیات را با تقدس مطالعه می‌کنیم، مطابق کلام خدا گام برمی‌داریم و از فرامین او پیروی می‌کنیم، آیات ۱ تا ۸. ما الهیات را با دعا مطالعه می‌کنیم، زیرا می‌دانیم که برای درک کلام خدا به کمک او نیاز داریم. آیه ۱۸ چشمان مرا باز می‌کند تا بتوانم در مورد چیزهای شگفت‌انگیز از کلام و شریعت تو تأمل کنم.

به من فهم مطابق کلامت عطا فرما، ۱۶۹. ما الهیات را با تفکر و تعمق مطالعه می‌کنیم و در مورد خدا و راه‌های او با دقت می‌اندیشیم. من در احکام تو تأمل خواهم کرد و در مورد راه‌های تو فکر خواهم کرد، آیه ۱۵.

ما در بحبوحه آزمایش‌ها، الهیات را مطالعه می‌کنیم. همانطور که مارتین لوتر مشاهده می‌کند، نقل قول می‌کند، به ما می‌آموزد که نه تنها بدانیم و بفهمیم، این نقل قولی از لوتر است، بلکه تجربه کنیم که کلام خدا چقدر درست، چقدر حقیقی، چقدر شیرین، چقدر دوست‌داشتنی، چقدر قدرتمند و چقدر آرامش‌بخش است. حکمتی فراتر از هر حکمتی.

این از مقدمه لوتر بر الهیات پایه اوست، و این مقدمه او بر نوشته‌های الهیات پایه مارتین لوتر است. یک ویرایش فوق‌العاده، ویرایش تیموتی اف. لو است، مقدمه‌ای بر نسخه ویتنبرگ از نوشته‌های آلمانی لوتر در این کتاب فوق‌العاده، نوشته‌های الهیات پایه مارتین لوتر. در جلد‌های بسیار بسیار زیادی از آثار لوتر، از

جمله مطالعات تفسیری، مطالعات الهیاتی و مطالعات اخلاقی، مهارتی وجود دارد، اما کتاب تیموتی لو، بهترین نسخه را به شما ارائه می‌دهد.

کتاب حجیمی است، اما قابل فهم است، و واقعاً می‌توانید از طریق این کتاب فوق‌العاده به لوتر راه پیدا کنید. لوتر به آزمایش‌ها اهمیت زیادی می‌داد. البته، این روش خودش بود، اما او می‌گوید اگر آزمایش نداشته باشید، اصلاً متکلم نیستید.

در واقع، نکته اصلی که شما را به یک متکلم تبدیل می‌کند، آزمایش‌های سخت است. او در مورد فروتن شدن، رانده شدن به سوی خدا و غیره صحبت می‌کند. ما با اعتقاد راسخ الهیات را مطالعه می‌کنیم، می‌دانیم که کلام و آموزه‌های خدا درست هستند، حتی زمانی که دولت‌ها، معلمان یا جوامع سعی می‌کنند ما را شرم‌زده کنند.

آیات ۲۲ تا ۲۴، ۴۱ تا ۴۶، ۹۹ تا ۱۰۰. ما الهیات را با پشتکار، مطالعه، جستجو و تفکر عمیق در مورد کلام مطالعه می‌کنیم، آیات ۹۴، ۹۵. ما الهیات را با لذت مطالعه می‌کنیم.

فرایض تو مضمون سرود من است، آیه ۵۴. تعلیم تو مایه شادی من است، ۷۷. ما الهیات را با احترام خواندن، تفکر و تحلیل مطالعه می‌کنیم، در حالی که در هیبت خدا ایستاده‌ایم، آیه ۱۲۰.

ما با اشک الهیات را مطالعه می‌کنیم، غمگین از اینکه ما و دیگران به طور کامل برای خدا یا کلام او ارزش قائل نیستیم، ۱۳۶. چشم‌مان من سیل اشک جاری می‌کند زیرا مردم از دستورالعمل‌ها و قوانین تو پیروی نمی‌کنند. ما با فروتنی الهیات را مطالعه می‌کنیم، به ناتوانی خود برای این کار اذعان می‌کنیم و به کمک خدا، توانایی خدا برای کمک به خود، تکیه می‌کنیم.

ای خداوند، به من بیاموز، آیه ۳۳. کمکم کن تا آیه ۳۴ را بفهمم. کمکم کن تا در مسیر فرامین تو بمانم، ۳۵.

ما با امید الهیات را مطالعه می‌کنیم، زیرا می‌دانیم که خدا در کلام خود سخن گفته است، او دوست دارد از طریق کلامش به ما فهم و درک عطا کند، و اینکه او از طریق کلام جاودانه‌اش حقایق زیادی را به ما آموخته است. ای خداوند، کلام تو تا ابد پایدار است. این کلام در آسمان‌ها ثابت است، آیه ۸۹.

ما الهیات را به صورت جمعی مطالعه می‌کنیم، با این آگاهی که مستقیماً از کلام خدا و به طور غیرمستقیم از طریق یکدیگر یاد می‌گیریم. قبل از اینکه کمی استراحت کنیم، باید نقل قول دیگری از لوتر را برایتان بگویم. نقل قول، هر چه بیشتر بنویسید و تدریس کنید، کمتر از خودتان راضی خواهید بود.

وقتی به این نقطه رسیدید، از این امید که شروع به تبدیل شدن به یک متکلم واقعی کرده‌اید، نترسید. باز هم از مقدمه نوشته‌های ویتنبرگ لوتر.

وقتی برگردیم، در سخنرانی بعدی‌مان، شناخت خدا و داستان کتاب مقدس را از نظر خلقت، سقوط رستگاری و کمال بررسی خواهیم کرد.

این دکتر رابرت ای. پترسون در تدریس خود در مورد مکاشفه و کتاب مقدس است. این جلسه 2 است. جنسن، مکاشفه خدا، ارزیابی، شناخت خدا و وضعیت ما، مزمور 119.